

สาธารณกรณิ

ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับเทคโนโลยี และการจ้างงาน

วิทย์ สัตยารักษ์วิทย์

ปัญหาที่ชาวโลกประสบอยู่ในปัจจุบันปัญหาหนึ่ง คือการว่างงาน มีแรงงานอยู่ส่วนหนึ่ง ซึ่งมาจากผู้ที่เริ่มเข้ามาสู่ตลาดแรงงานและผู้ที่ถูกปลดจากงานที่ทำอยู่เดิม เนื่องจากธุรกิจปิดกิจการไม่สามารถทำงานทำได้ ปัญหาการว่างงานเป็นการสูญเสียทางเศรษฐกิจที่สำคัญเพราะแรงงานนั้นไม่สามารถเก็บรักษาไว้ในวันต่อ ๆ ไป ได้เหมือนบัจจัยการผลิตอื่น ๆ ยิ่งกว่านั้นการว่างงานที่ยาวนานเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาทางสังคมและการเมือง

ในทางเศรษฐศาสตร์เราอธิบายได้ว่าการว่างงานเกิดจากการที่อุปทานของแรงงานมีมากกว่าอุปสงค์ ทั้งนี้ โดยส่วนรวมแล้วอุปสงค์ของแรงงานอาจไม่ได้ลดน้อยลง เพียงแต่ไม่ได้เพิ่มขึ้นเร็วเท่ากับจำนวนอุปทานของแรงงาน แต่ถ้ามองเป็นประเภทของกิจการก็อาจพบว่า มีบางอุตสาหกรรมได้จ้างแรงงานลดน้อยลงกว่าเมื่อระยะก่อน เนื่องจากการผลิตของอุตสาหกรรมนั้นลดต่ำลงหรือมีการใช้บัจจัยการผลิตอื่นมาทดแทนแรงงาน กล่าวคือการผลิตของอุตสาหกรรมบางประเภทมิได้ทำให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นสัดส่วนเดียวกัน ในขณะที่เดียวกันระบบเศรษฐกิจได้เกิดมีกิจการประเภทใหม่เพิ่มขึ้น แต่โดยทั่ว ๆ ไปแล้วกิจการที่เกิดขึ้นใหม่มิได้ใช้แรงงานไม่มากเท่ากิจการที่เลิกไป โดยเฉพาะในช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำ การผลิตลดน้อยลงอุปสงค์โดยส่วนรวมของแรงงานจะลดน้อยลง ในขณะที่อุปทานของแรงงานได้เพิ่มขึ้นในอัตราสม่ำเสมอตลอดเวลา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่กำลังพัฒนาซึ่งมีอัตราเกิสูงมาเป็นเวลานาน ทำให้มีผู้เข้าสู่แรงงานมากกว่าจำนวนตำแหน่งงาน ที่ระบบเศรษฐกิจสามารถสร้างขึ้นมาได้ปัญหาการว่างงานจึงเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพื่อที่จะบรรเทาปัญหาการว่างงาน นักวางแผนและผู้กำหนดนโยบายเศรษฐกิจ¹ ได้เสนอว่าในการผลิตนั้นควรเลือกใช้เทคโนโลยีที่มีแรงงานเป็นส่วนประกอบในสัดส่วนที่สูง²

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยการผลิต

ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ปัจจัยการผลิตอาจแยกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ ทุน แรงงานและการจัดการ ที่ดินและวัตถุดิบ เทคโนโลยี เมื่อนำปัจจัยทั้ง 4 มาผสมผสานกันในสัดส่วนที่เหมาะสมก็จะได้ผลผลิตซึ่งได้แก่สินค้าหรือบริการ ผลผลิตมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับปัจจัยการผลิต (ความสัมพันธ์จะเป็นสัดส่วนที่แน่นอนหรือไม่ขึ้นอยู่กับชนิดของสินค้า ขบวนการผลิตและระดับการผลิต) กล่าวคือเมื่อเพิ่มปัจจัยการผลิตขึ้นก็จะได้ผลผลิตออกมาเพิ่มขึ้น (การใช้ปัจจัยการผลิตเพิ่มขึ้นจนกฎผลผลิตที่รับตอบแทนลดน้อยลงเริ่มทำงาน เป็นกรณีที่ไม่พบบ่อยนัก) แต่ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการผลิตด้วยกันเองนั้นไม่จำเป็นต้องไปในทิศทางเดียวกันเสมอ ปัจจัยการผลิตบางปัจจัยสนับสนุนซึ่งกันและกัน ในขณะที่บางปัจจัยทดแทนกัน ตัวอย่างของปัจจัยการผลิตที่สนับสนุนกัน ได้แก่การบุกเบิกที่ดินเพื่อการเพาะปลูกเพิ่มขึ้น จะทำให้มีการใช้แรงงานเพิ่มขึ้นและได้ผลผลิตเพิ่มขึ้น ส่วนตัวอย่างของปัจจัยการผลิตที่ใช้ทดแทนกัน เช่น การใช้ทุนเพิ่มขึ้นโดยการนำเครื่องทุ่นแรงมาใช้ ก็จะทำให้มีการใช้แรงงานลดน้อยลง (กำหนดให้

1. ข้อเสนอแนะประการหนึ่งจากการสัมมนาปัญหาการว่างงาน ซึ่งจัดโดยสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เมื่อเดือนพฤษภาคม 2526 ก็คือส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมาก และนายโมฮิต บันเปียมรัชฎ์ ผู้ช่วยเลขาธิการสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจฯ ได้กล่าวไว้ในหลายแห่งที่ไปปรากฏ
2. เทคโนโลยีการผลิตที่ใช้แรงงานมากหรือใช้แรงงานน้อยนั้น ในเชิงเปรียบเทียบโดยมีสมมุติฐานว่าในการผลิตสินค้าหรือบริการมีเทคโนโลยีให้เลือกได้มากกว่าหนึ่งอย่าง

ปัจจัยอื่น ๆ กงที) หรือการนำเทคนิคใหม่มาใช้ เช่น พันธุ์ใหม่ทำให้สามารถลดการใช้ทุนที่ดินและแรงงานลงได้ หรือการมีเทคโนโลยีใหม่ก่อให้เกิดความต้องการสินค้าหรือบริการชนิดใหม่ทำให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้น แน่นนอนความสามารถสนับสนุนหรือทดแทนกันได้ของปัจจัยการผลิตมีขีดจำกัด เช่นโครงการสร้างงานในชนบทที่พยายามใช้แรงงานทดแทนเครื่องจักรในการสร้างถนน ปรากฏว่าถนนที่สร้างขึ้นไม่ได้คุณภาพเท่าที่ควร

การแยกปัจจัยการผลิตออกเป็น 4 กลุ่มดังกล่าว เป็นการแยกแบบคร่าว ๆ เท่านั้น เมื่อศึกษารายละเอียดลงไปจะเห็นว่า ปัจจัยหลาย ๆ ปัจจัยไม่อาจแยกขาดจากกัน อย่างชัดเจน เช่น ทุน ผู้ประกอบการ และเทคโนโลยี ความสามารถของผู้ประกอบการควรจะเข้าอยู่ในปัจจัยทุนหรือปัจจัยแรงงาน เครื่องคำนวณที่ประกอบด้วยส่วนที่เป็นตัวเครื่องและส่วนที่เป็นส่วนประกอบในการใช้งานควรจะเข้าอยู่ในปัจจัยทุนหรือเทคโนโลยี ฯลฯ ยิ่งกว่านั้น การสมมุติให้หน่วยต่างๆ ของปัจจัยการผลิตหนึ่ง ๆ มีคุณสมบัติเหมือนกันโดยตลอด คนทุกคนมีความสามารถและมีพฤติกรรมเหมือนกันหมด ที่ดินทุกผืนมีความอุดมสมบูรณ์เหมือนกันหมดย่อมไม่เป็นเช่นนั้นในโลกของความเป็นจริง

ข้อสังเกตเกี่ยวกับเทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมาก

วัตถุประสงค์สำคัญของการที่ประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลายเลือกใช้เทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมาก ก็เพื่อให้เหมาะสมกับปัจจัยการผลิตที่ตนมีอยู่ทำให้สามารถแข่งขันกับผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันของประเทศอื่น ๆ ได้ และมีผลพลอยได้ในการลดปัญหาการว่างงานของคนในประเทศลงได้ด้วย โดยที่สมมุติฐานว่าประเทศที่กำลังพัฒนาโดยทั่วไปมีแรงงานมาก (อัตราค่าจ้างต่ำ) และทุนมีอยู่จำกัด (อัตราดอกเบี้ยสูง) ข้อสมมุติฐานดังกล่าวควรจะได้พิจารณาในประเด็นที่ว่า

- แรงงานในประเทศที่กำลังพัฒนาถูก
- แรงงานมีอยู่มาก
- ชนิดของสินค้าที่ผลิต
- เทคโนโลยีที่สามารถใช้แรงงานมาก

— เงินทุนมีอยู่จำกัด

เป็นความจริงที่ค่าจ้างแรงงานโดยทั่ว ๆ ไปในประเทศที่กำลังพัฒนาดำกว่าของประเทศที่พัฒนาแล้ว แต่ไม่หมายความว่าค่าจ้างแรงงานในการผลิตจะถูกกว่าเสมอไปเมื่อนำเอาประสิทธิภาพของแรงงานเข้ามาพิจารณาด้วย โดยเฉพาะประสิทธิภาพของแรงงานประเภทไม่มีฝีมือ คนเหล่านี้ส่วนใหญ่เพิ่งเคลื่อนย้ายออกมาจากสาขาเกษตรกรรม วินัยและประสพการณ์ในการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมไม่มีประสิทธิภาพในการทำงานในกิจกรรมอุตสาหกรรมต่ำมาก ฉะนั้นเมื่อนำปัจจัยเหล่านี้เข้ามาพิจารณาดูด้วยก็จะทำให้ความได้เปรียบจากค่าแรงต่ำหดหายไป ยิ่งกว่านั้นปัญหาเรื่องแรงงานสัมพันธ์ที่ซับซ้อน ปัญหาการแทรกแซงตลาดแรงงานโดยการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำซึ่งมีแนวโน้มจะสูงขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ปัจจัยแรงงานลดความดึงดูดใจไปมาก

แรงงานในประเทศที่กำลังพัฒนามีมากซึ่งเป็นความจริงสำหรับแรงงานประเภทไร้ฝีมือ แต่ในขบวนการทางอุตสาหกรรมนั้นจำเป็นต้องใช้แรงงานหลายประเภท แรงงานช่างฝีมือและระดับที่สูงกว่าในบางสาขามีอยู่ไม่พอเพียงหรือไม่มีความสามารถเพียงพอซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรักษาคูณภาพของผลผลิตให้ได้มาตรฐาน คงจะจำกันได้ว่าเมื่อ 3—4 ปีก่อนในช่วงที่คนงานฝีมือของไทยเดินทางไปทำงานในแถบตะวันออกกลางเป็นจำนวนมากนั้น ช่างฝีมือในงานก่อสร้างเกิดขาดแคลนมาก

ชนิดของสินค้าที่ผลิตเพื่อสนองความต้องการของตลาด การลอกเลียนแบบ การบริโภคเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว สินค้าที่ประเทศกำลังพัฒนาต้องการได้เปลี่ยนไปเป็นสินค้าที่ทันสมัย คุณภาพสูงแบบที่ใช้กันในประเทศที่พัฒนาแล้ว ในการผลิตสินค้าดังกล่าวจำเป็นต้องใช้เครื่องจักรมากขึ้นในการผลิต ทำให้การจ้างงานลดน้อยลง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือการใช้เครื่องใช้ที่ทำด้วยพลาสติกแทนของที่ทำด้วยจักสาน การใช้ร่มผ้าแทนร่มกระดาษ การใช้บริการของซูเปอร์มาร์เก็ตแทนตลาดสด ฯลฯ

ถึงแม้ประเทศที่กำลังพัฒนาจะสามารถแก้ปัญหาในประเด็นข้างต้นได้ ก็ยังต้องพบกับปัญหาใหญ่อีกอย่างหนึ่ง คือการที่ไม่มีเทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมากให้นำมาใช้ได้

เราต้องยอมรับว่าสินค้าประเภททุน เช่น เครื่องจักรต่าง ๆ นั้น ส่วนใหญ่ผลิตโดยประเทศที่พัฒนาแล้ว และเครื่องจักรที่ผลิตขึ้นมีวัตถุประสงค์สำคัญประการหนึ่งในการปรับปรุงคุณภาพสินค้าที่ผลิตให้ดีขึ้น ฉะนั้น เครื่องจักรรุ่นใหม่จะมีประสิทธิภาพดีกว่าเครื่องจักรรุ่นเก่า ผู้ผลิตเครื่องจักรจึงเลิกผลิตรุ่นเก่าในเวลาต่อ ๆ มาทำให้เป็นการยากที่ประเทศที่กำลังพัฒนาจะสามารถหาเครื่องจักรรุ่นก่อน ๆ ซึ่งใช้แรงงานมากกว่ารุ่นใหม่มาใช้ ประกอบกับผู้ผลิตและผู้คิดค้นเทคโนโลยีในประเทศที่พัฒนาแล้วมีการสร้างเครื่องจักรที่ตอบสนองต่อราคาของปัจจัยการผลิตในประเทศของตน การประดิษฐ์เครื่องจักรหรือคิดค้นเทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมากจึงไม่อยู่ในวิสัย ส่วนการประดิษฐ์คิดค้นในหมู่ประเทศที่กำลังพัฒนาเองก็มีน้อยเพราะขาดแคลนกำลังคนและทรัพยากรที่จะใช้ในด้านกรรกันคว้าวิจัย ยิ่งกว่านั้นการคิดต่อซื้อขายแลกเปลี่ยนและถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างประเทศที่กำลังพัฒนาด้วยกันเอง ก็มีอุปสรรคอยู่มาก ดังนั้นแม้ประเทศที่กำลังพัฒนาจะมีความตั้งใจแสวงหาเทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมาก มาใช้ในการผลิตก็มีข้อจำกัดที่จะทำได้อยู่มาก

สำหรับประเด็นเงินทุนมีอยู่ก่อนข้างจำกัดนั้นก็จริงเมื่อเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้ว แต่ไม่หมายความว่าเงินทุนไม่มีอยู่ในประเทศที่กำลังพัฒนาเงินทุนมีอยู่เพียงแต่ระดมมาใช้ทางการพัฒนาไม่ค่อยได้จะเห็นได้ว่าการเรียไรในโครงการที่ประชาชนศรัทธา นั้นวงเงินร้อยล้านบาทมิให้เห็นเสมอ ๆ สำหรับแหล่งเงินทุนจากต่างประเทศนั้นก็สามารถหาได้ไม่ยากนักถ้าเป็นโครงการที่เหมาะสมและฐานะการเงินของประเทศเจ้าของโครงการไม่เลวจนเกินไปนัก ยิ่งกว่านั้นรัฐบาลของประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลายก็มีมาตรการต่าง ๆ ที่จะทำให้ปัจจัยทุนถูกลงสำหรับนักลงทุน เช่นการให้กู้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำเป็นพิเศษสำหรับโครงการลงทุน การยกเว้นภาษีนำเข้าสำหรับเครื่องจักร ฯลฯ มาตรการเหล่านี้เป็นการส่งเสริมการลงทุนของเอกชน แต่ขณะเดียวกันก็ส่งเสริมให้นักลงทุนหันออกไปจากการใช้เทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมาก

ความเป็นไปได้ในการใช้เทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมาก

การแก้ปัญหาการว่างงานโดยใช้เทคโนโลยีที่ใช้แรงงาน มากสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทย ภายใต้ภาวะการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเป็นไปได้ยากมาก

กล่าวคือราคาของปัจจัยการผลิตไม่กระตุ้นให้มีการหันไปทางด้านนั้น มาตรการที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดราคาปัจจัยการผลิต เช่นค่าแรงขั้นต่ำ คอกเบี้ยต่ำสำหรับเงินกู้ไปลงทุน มีวัตถุประสงค์ที่ขัดแย้งกันในตัวของมันเองอยู่ ความแตกต่างกันของผลประโยชน์ของส่วนบุคคลและของส่วนรวมเป็นอุปสรรค การหันไปใช้เทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมาก แม้จะช่วยบรรเทาปัญหาการว่างงานได้บ้างก็เป็นเรื่องเกิดขึ้นได้ในระยะยาว โดยมีการลงทุนทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทำให้มีการประดิษฐ์คิดค้นเทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมากซึ่งมีประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ และได้รับการสนับสนุนจากนโยบายของรัฐบาลที่พยายามแก้ไขการบิดเบือนของราคาปัจจัยการผลิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ทำให้การลงทุนในโครงการใหม่มีโอกาสได้ใช้เทคโนโลยีประเภทนั้น สำหรับโครงการที่กำลังดำเนิน อยู่แล้ว การแก้ไขเทคโนโลยีเป็นไปไต่ยากในขณะที่อายุการใช้งานของอุปกรณ์การผลิตยังไม่หมด การเปลี่ยนจะต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมากจนไม่คุ้มกับประโยชน์ที่จะได้รับจากการจ้างงานเพิ่ม ยิ่งกว่านั้นการแก้ไขปรับเปลี่ยนกรรมวิธีการผลิตต่าง ๆ ไปสู่แบบที่ใช้แรงงานมากก็มีข้อจำกัดต่าง ๆ ดังนี้

1. เครื่องจักรที่ใช้อยู่ในประเทศที่กำลังพัฒนาแทบทั้งหมดคานำมาจากประเทศที่พัฒนาแล้ว ประเทศที่พัฒนาแล้วโดยเฉพาะภาคเอกชนที่มุ่งแสวงหากำไรนั้นย่อมคิดค้นเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจของตน และให้ความสนใจกับการผลิตเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับประเทศที่กำลังพัฒนาน้อยมาก ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วทำให้ผู้ผลิตเครื่องจักรเล็กรุ่นเก่า ๆ ซึ่งต้องใช้แรงงานมากกว่าเครื่องรุ่นใหม่ การสร้างความสามารถทางเทคโนโลยีขึ้นเองภายในประเทศที่กำลังพัฒนาที่ต้องใช้ทรัพยากรและเวลา
2. ภายใต้ความรู้ความสามารถของมนุษย์ในปัจจุบัน ขบวนการผลิตสินค้าและบริการที่จะนำมาใช้ได้มีอยู่จำกัดมาก มิได้มีมากมายจนทำให้สามารถสร้างเส้นการผลิตเท่าเทียมกันได้โดยง่ายในตำราทางเศรษฐศาสตร์ ทำให้มีข้อจำกัดการใช้ปัจจัยการผลิตทดแทนกัน เทคโนโลยีที่ใช้แรงงานมากหรือน้อยอาจไม่มีให้เลือก
3. แม้นว่าจะมีเทคโนโลยีในการผลิตให้เลือกใช้ได้อยู่บ้าง แต่ถ้าความต้องการสำหรับสินค้าที่จะผลิตนั้นมีมาตรฐานสูง เป็นสินค้าที่ทันสมัยตามแบบอย่างการบริโภค

ของประเทศที่พัฒนาแล้ว ข้อจำกัดทางด้านประเภทคุณภาพ ฯลฯ ของสินค้าที่จะผลิต ทำให้โอกาสที่จะเลือกใช้เทคโนโลยีหมดไป กล่าวคือถ้าต้องการผลิตสินค้าชนิดนี้ให้มีคุณภาพตามนั้นแล้ว ก็จะต้องใช้เครื่องจักรหรือเทคโนโลยีแบบเดียวกันนั้นจึงจะทำได้

การดำเนินงานบางอย่างในประเทศไทย

เป็นที่ทราบดีแล้วว่า วัฏจักรเศรษฐกิจมีอิทธิพลต่อความรุนแรงของปัญหาการว่างงาน และในเวลาทีเศรษฐกิจตกต่ำมีผลกระทบต่อกลุ่มผู้ใช้แรงงานแตกต่างกันไปตามลักษณะของแหล่งงานที่ทำอยู่ เช่น ผู้ใช้แรงงานที่อยู่ในอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าที่จำเป็นต่อการครองชีพย่อมมีโอกาสว่างงานน้อยกว่าผู้ที่อยู่ในอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าฟุ่มเฟือย ผู้เข้าสู่แรงงานใหม่มีโอกาสได้งานน้อยกว่าผู้ที่ผ่านงานมาแล้ว แรงงานที่มีการศึกษาสูงโอกาสที่จะได้งานที่ตรงกับที่เรียนมามีน้อยกว่าผู้ที่ไร้ฝีมือ

ปัญหาการว่างงานของประเทศไทย เริ่มทวีความรุนแรงมากขึ้น ได้มีการประมาณว่ามีผู้ว่างงานในปัจจุบันมากกว่า 1 ล้านคน และจะเพิ่มทวีขึ้นเรื่อยๆ ปัญหาผู้ว่างงานที่จบการศึกษา โดยเฉพาะผู้จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาในสาขาสังคมศาสตร์ได้เพิ่มมากขึ้นจนถึงระดับที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องเข้ามาหาทางแก้ไขอย่างจริงจัง สาเหตุใหญ่เพราะปัญหาเศรษฐกิจซบเซาทำให้การผลิตภาคเอกชนไม่ขยายตัวเท่าที่ควรในขณะนี้ และทางภาครัฐบาลซึ่งเป็นแหล่งงานที่สำคัญที่สุดของผู้จบการศึกษาทางด้านนี้ ได้จำกัดจำนวนกำลังคนที่รับเพิ่มได้ไม่เกิน 2% ต่อปี ยกเว้นกำลังคนทางด้านการพัฒนาชนบท เมื่อได้มีการหยิบยกปัญหาขึ้นมาพิจารณา รัฐบาลก็ประกาศมาตรการทั้งระยะสั้นระยะยาวที่จะแก้ไข มาตรการหนึ่งได้แก่การจ้างบัณฑิตออกไปช่วยงานโครงการสร้างงานในชนบทระยะหนึ่งซึ่งจะสร้างงานได้จำนวนหนึ่ง อันเป็นการก้าวไปในทิศทางที่ถูกต้อง แต่ก็ต้องเจียดงบประมาณมาใช้เป็นเงินสนับสนุนสำหรับโครงการสร้างงานในชนบทเป็นหลัก ที่จริงโครงการสร้างงานในเขตตัวเมืองก็มีทางเป็นไปได้อีกหลายอย่าง เช่น การจ้างผู้มาช่วยเจ้าหน้าที่ ในการจัดระเบียบการจราจร และการฝ่าฝืนเทศบัญญัติต่างๆ เช่น ดูปูแลมาตรการจรด การทิ้งทาบเร่งแฉงลอย ทั้งขยะ ฯลฯ โดยโครงการดังกล่าวมีต้องอาศัย

เงินงบประมาณเพิ่มเติม เพราะสามารถหาเงินมาจ่ายเป็นค่าจ้างได้และมีผลพลอยได้ใน การสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยและแก่นิสัยเห็นแก่ได้ของประชาชนบางจำพวก กล่าวคือ บัญหาราจรตติชัคในกรุงเทพมหานครนั้น สาเหตุประการสำคัญประการหนึ่ง ได้แก่การฝ่าฝืนกฎจราจรของผู้ใช้ถนน การฝ่าฝืนกฎจราจรนั้นผู้ฝ่าฝืนมิได้รับโทษแต่ อยางไรเพราะเจ้าหน้าที่มีไม่พอเพียงในการดูแลให้ทั่วถึง ทำให้มีการจอดรถในที่ห้ามจอด การข้ามแยงขึ้นไปในเส้นแบ่งเขตถนน ฯลฯ ก่อให้เกิดการตติชัคขึ้น ในบ้านผู้เดินเท้าก็ ข้ามถนนตามใจชอบไม่ข้ามในทางม้าลายหรือสะพานลอยที่จัดไว้ แต่ตามความเป็นจริงนั้น ทางม้าลายหรือสะพานลอยบางแห่งถูกตั้งอยู่ในที่ที่ไม่เหมาะสม เป็นสาเหตุอันหนึ่งที่ก่อให้เกิดการแยงใช้ถนนกับผู้ใช้รถขึ้น ปัญหาการตั้งหาบเร่แผงลอยบนทางเท้าซึ่งแก้ไขไม่ สำเร็จมาหลายครั้งแล้ว เพราะไม่สามารถแก้สาเหตุพื้นฐานได้ มีการเล่นเอาเด็กเจ้าล่ออยู่ เรื่อยมาเวลาที่ทางบ้านเมืองเข้มงวดและออกจับกุม ซึ่งเมื่อเจ้าหน้าที่คล้อยหลังก็ออกมา อีก ที่หาบเร่แผงลอยตั้งอยู่ได้เพราะมีผู้มาใช้บริการนั่นเอง ทางราชการควรได้คำนึงถึง เหตุผลเศรษฐกิจในการกำหนดเขตที่แน่นอนสำหรับที่จะให้ตั้งแล้วใช้ผู้ที่จ้งเข้ามาใหม่ ดูแลและจับกุมผู้ฝ่าฝืนอย่างเข้มงวด ผู้ที่จะจ้งเข้ามาทำงานเหล่านี้อาจเรียกว่า “ผู้ช่วย เจ้าหน้าที่” จะได้รับค่าจ้างจากเงินที่ไต่จากค่าปรับของผู้ฝ่าฝืนกฎหมาย รัฐบาลก็จะได้เงิน เข้ายคลังเพิ่มขึ้นและช่วยให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพขึ้น ได้ความเป็นระเบียบ เรียบร้อยและประหยัดเงินตราต่างประเทศจากค่าน้ำมันที่ต้องสูญเสียไปในขณะจรจรตติชัค อยางไรก็ตามอาจมีปัญหว่า “ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่” เหล่านี้ ไม่มีอำนาจในการจับกุมและเงินค่า ปรับผู้ฝ่าฝืนนำมาจ่ายเป็นค่าจ้างไม่ได้ ปัญหาดังกล่าวก็แก้ไขได้โดยให้ “ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่” เป็นผู้ช่วยชี้แนะโดยปฏิบัติร่วมกับผู้มีอำนาจจับกุม เช่น ถนนสายหนึ่งอาจมีผู้ช่วยหลายคน และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ด้วย 1 คน เมื่อมีผู้ทำผิดเกิดขึ้นก็ให้เจ้าหน้าที่มาเป็นผู้ออกไปสั่ง หรือจับกุมเอง ส่วนปัญหาทางด้านการเงินนั้นอาจต้องมีการแก้ไขกฎหรือระเบียบบาง อยาง ในปัจจุบันเราก็มีระบบสินบนนำจับสินค้านี้ภาษี ยาเสพติด หรือการลักลอบใช้น้ำ ประปา ฯลฯ หลักเกณฑ์ดังกล่าวนำมาใช้กับกรณี “ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่” เหล่านี้ได้ จะเห็น

ได้ว่าในกรุงเทพมหานครมีถนนอยู่ถึงกว่า 200 สาย ถ้าสายหนึ่งใช้ “ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่” ทั้งการจราจรและเทศกิจประมาณ 5 คน ก็จะสามารถสร้างงานขึ้นได้อีกกว่าพันตำแหน่ง โดยมีต้องใช้งบประมาณแผ่นดิน และถ้าโครงการนี้สามารถขยายไปยังจังหวัดใหญ่ ๆ หรือจังหวัดที่มีปัญหาตึงกล่าวคือ ปริมาณงานที่จะสร้างขึ้นก็จะเพิ่มขึ้นมหาศาล และทำให้คนไทยมีระเบียบวินัยมากขึ้น ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจต่อไป.